

Ἡ ἐπιθεωρησιογραφία φέτος ἔχει νὰ παλαίῃ ἐναντίον εἰδικῶν δυσχερειῶν. Εἶδος στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἐπικαιρότητος, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ περιλάβῃ ἀποκλειστικῶς τὰ πολεμικὰ καὶ τὰ συναφῆ μὲ αὐτὰ θέματα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γίνῃ πολεμικόν; Εἶδος βασιζόμενον ὅχι ὀλιγότερον ἐπὶ τῆς ἐστῶ καὶ μόνον φιλοπαίγμονος σατύρας, πῶς νὰ ἀσκήσῃ αὐτὴν εἰς θέματα διὰ τὰ ὁποῖα δικαίως ὑπερηφανεύεται καὶ ἐνθουσιᾷ ὅλη ἡ Ἑλλάς; Νὰ περιορισθῇ σατυρίζουσα τοὺς ἠττημένους; Τὸ ἔργον θὰ λέγεται ἀλλὰ δὲν θὰ εἶνε ἑλληνικόν. Νὰ σατυρίξῃ τὴν πολυπράγμονα ἀδράνειαν τῆς πανευρωπαϊκῆς Διπλωματίας ἢ κάποιαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου δεδηλωμένην ἀνιδιοτέλειαν τὴν ὁποίαν ὁ ἐφεκτικὸς ἀγγλικὸς τύπος δὲν ἐδίωκε νὰ ὀνομάσῃ ληστοπειρατικὴν ἀρχαϊκότητα; Ἡ ἐπιθεώρησις θὰ ἦτο βεβαίως ἐπίκαιρος, ἀλλὰ μερικώτατα ἐπίκαιρος. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶνε καὶ τόσοσ φαιδρὸν ν' ἀναγκάζεται κανεὶς νὰ περιπαίξῃ ἐκείνους τοὺς

ὁποίους ἐσυνείθισε νὰ θεωρῇ ὡς ἀδελφοὺς καὶ ὡς ἀδελφοὺς ν' ἀγαπᾷ.

Ἐναντίον ὅλων αὐτῶν τῶν σκοπέλων ἐπλευσεν εὐθέως τὸ ἐλαφρὸν καὶ εὐθύμον θεατρικὸν καραβίκι τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνῃ, καὶ ὅλους αὐτοὺς πλὴν ἴσως ἐντελῶς τοῦ τελευταίου, κατώρθωσεν ἐγκαίρως νὰ παρακάμψῃ, χωρὶς νὰ ἐξοκεῖλῃ ἢ καὶ νὰ προσκρούσῃ, διότι θὰ ὑπάρχῃ βέβαια κάποια ἐμφυτος καὶ κρυπτή πλοηγικὴ τέχνη εἰς τὸν ναυελῆ καὶ ἀμέριστον αὐτὸν ναυτίλον τῆς ζωῆς τὸν ὁποῖον θὰ ὑποπτεύετο ἴσως κανεὶς ὅτι ἀπὸ τελείαν ἀφροντισίαν ταξειδεύει ὅχι μόνον χωρὶς βιβλίον, καθὼς ἡ περιλάλητος Νινὸν τοῦ ποιήματος ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἀστρολάβον καὶ πηδάλιον καὶ πυξίδα! Τὸ χαριέν φορτίον τῆς εὐθυμίας του, τὸ ὅχι ἄνευ λεπτῶν ὄσφ καὶ τσουχτερῶν μαστιγίων, τὸ περιλαμβάνον καὶ ἐν δύο ὀξύβαιμα στυλέτα, — τί εἰς δύο φράσεις στυλιεῖα μία κατὰ κάποιον συμμαχῶν! — περιεσώθη ὀλόκληρον ἢ περιῖπου ὀλόκληρον.

Τὸ εὐτράπελον πλήρωμα, — ὁ θιάσος Ἀγνῆς Ροζάν καὶ Πλέσσα, — ἀπεδείχθη ἀνάλογον καὶ ἱκανοποιητικόν. Αἱ πλέον ἐπιτυχεῖς ἐμφάνεισις του ἦσαν καὶ εἶνε ὁ κ. Πλέσσας ὡς Χιώτης ψαρρᾶς, ὡς Κουραμπιῆς ἐξαγόμενος ἀπὸ τὸ Νιορέ, ὡς Εὐζωνος καὶ ὡς Ἐθνοφρουρός, ἀμιμήτως ἐκάστοτε χαρακτηριστικὸς ἢ Δις Φ. Βορδώνῃ ὡς Μορτάκι ἢ κ. Ἀγνή ὡς Κοντσετίνα καὶ ὡς Πιεργότος καὶ ὡς Εἰρήνη. (Ἐρι-Ἐρινάκι μου!). αἱ Σύμμαχοι χῶρα καὶ ἐνταυτῷ διαπληκτίζονται (καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Δις Πλέσσα ὡς Μαυροβούνιον) αἱ κορίσται τοῦ ἰταλικοῦ θιάσου ἢ κ. Π. Ρινάλδη ὡς Χαμηδιέ (τὸ ὁποῖον καλούμενον εἰς γεῦμα εἰς τοῦ Ἀβέρωφ, — τὸ ἐστιατόριον, — ἐπὶ τῷ ἀκούσματι καὶ μόνον τοῦ ὀνόματος λιποθυμεῖ ἢ κ. Μηλιάδου ὡ Νέα Τουρκία) καὶ οἱ τρεῖς σοφοὶ τῆς Ἀλβανίας οἱ ὁποῖοι καλούμενοι νὰ ἐπιδείξουν τὴν σοφίαν των, ἀρχίζον αἴφνης καὶ ἀγριοφωνάζουν τὸ «Ἐρδε, Λάζαρε, περδέ!»

ΧΡ. ΘΕΜ. ΛΑΡΑΛΕΞΗΣ